

dovolávati ani Fingra, (II., str. 25), ježto se výslovně nezabývá případem, kde při pokusu loupežné vraždy, která měla za následek těžké poranění napadené osoby, nedošlo k uloupení věci. Bylo by i protismyslné, aby činnost vykazující znaky zločinu podle § 195 tr. z., byla mírněji trestána proto, že pachatel jednal ve vražedném úmyslu (srov. rozh. čís. 1647 vid. sb.).

Vzhledem k zásadě, že jednání, které vykazuje znaky různých zákonných ustanovení, je trestati podle toho ustanovení, které je nejpřísnější z nich (§§ 34, 35 a j. tr. z.), není pochyby o tom, že trest měl býtí vyměřen podle § 195 tr. z. a nikoli podle § 138 tr. z.

Je proto přisvědčiti zmáteční stížnosti, že se pokus loupežné vraždy, při němž někdo utrpěl těžké poškození na těle, trestá nikoli podle § 138 tr. z., nýbrž podle § 195 tr. z., i když nedošlo ke skutečnému uloupení věci.

Bylo proto odůvodněné zmáteční stížnosti státního zastupitelství vyhověti, rozsudek ve výroku o trestu, a to pokud jím byl podle § 138 tr. z. uložen těžký žalář 18 let, jako zmátečný zrušiti a obžalovanému vyměřiti znovu trest podle § 195 tr. z.

Čís. 6277.

K § 384, čís. 3 tr. p. a § 29, čís. 2 por. nov.

Príhľadnutie k pravoplatnej časti rozsudku pri výmere trestu za iný trestný čin — tedy keď ide len o vymeranie úhrnného trestu — nie je takým opatrením, pri ktorom by bolo treba prítomnosti tých členov súdu, ktorí brali účasť i na vynesení pravoplatnej časti rozsudku.

Dôvod zmätočnosti podľa § 29, čís. 6 por. nov. je daný len vtedy, ak nemožno výrok porotcov preskúmať pre jeho nejasnosť, neúplnosť, alebo preto, že si odporuje.

(Rozh. zo dňa 24. októbra 1938, Zm IV 549/38.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol. pre zločiny lúpeže atď., zmätočné sťažnosti obžalovaného A. a jeho obhájcu zčasti odmietol, zčasti zamietol.

Z d ô v o d o v:

Výtku formálnych zmätkov podľa § 384, čís. 3 tr. p. a § 29, čís. 2 por. nov. uplatňujú sťažovatelia tvrdeniami, že při vymeraní trestu obžalovanému ohľadom trojnásobného zločinu lúpeže a zločinu pokusu lúpeže brali účasť takí sudcovia, ktorí neboli prítomní při pojednávaní týchto trestných činov, čím bol vraj porušený predpis § 321 tr. p.

Zmätočné sťažnosti nie sú dôvodné.

Zmätky podľa § 384, čís. 3 tr. p., pokiaľ sa týka podľa § 29, čís. 2 por. nov., sú dané iba vtedy, keď na vynesení rozsudku bral účasť taký sudca, ktorý nebol celému hlavnému pojednávaniu prítomný, alebo hla-

soval-li pri rozhodovaní lavice porotcov taký porotca, ktorý nebol hlavnému pojednávaniu po celú dobu jeho trvania prítomný. Ani jeden z uvedených prípadov sa tu však nevyskytuje.

Porotný súd a porotcovia, ako je zrejmé z rozsudku, rozhodovali len o zločine lúpeže kvalifikovanej podľa §§ 344 a 349, čís. 2 tr. z., spáchanej na úkor poškodenej M., tak porotcovia ako i sudcovskí členovia poroty boli celému hlavnému pojednávaniu prítomní a len pri výmere trestu za tento čin prihliadol porotný súd k pravoplatnej odsudzujúcej čiaske rozsudku č. j. Tk VI 1155/35-315 krajského ako porotného súdu v K. zo dňa 2. októbra 1936, ako mu bolo uložené usnesením najvyššieho súdu zo dňa 9. februára 1938, a nevynášal v tejto časti už nijaký nový rozsudok, keďže o vine bolo už v rozsudku č. j. Tk VI 1155/35-315 pravoplatne rozhodnuté. Samé prihliadnutie k pravoplatnej časti rozsudku pri výmere trestu za iný trestný čin není však takým opatrením, pri ktorom by bolo treba prítomnosti tých členov súdu, ktorí brali účasť na vynesení pravoplatnej časti rozsudku, lebo ide len o vymeranie úhrnného trestu podľa §§ 96, 99 tr. z., a zistiť poľahčujúce okolnosti môžu i v tejto veci pojednávajúci členovia súdu.

Zmätok podľa § 29, čís. 6 por. nov. uplatňujú obžalovaný a jeho obhájca dovodzovaním, že vzhľadom na to, že podľa obžaloby obžalovaný A. spáchal vraj súdený trestný čin na úkor poškodenej M. spolu s B. a na návod C., ktorí boli z obžaloby oslobodení, a len on bol uznaný vinným, odporuje rozhodnutie porotcov samo sebe. Zmätočné sťažnosti sú bezzákladné.

Dôvod zmätočnosti podľa § 29, čís. 6 por. nov. je daný len vtedy, nemožno-li výrok porotcov preskúmať pre jeho nejasnosť, neúplnosť alebo odporovanie si. Z rozdielneho posudzovania viny niekoľko obžalovaných, alebo z rôzneho hodnotenia dôkazov porotcami ohľadom skutočností, vyskytnuvších sa na hlavnom pojednávani, obsažených v skutkových otázkach, týkajúcich sa rôznych obžalovaných, nemožno však dovodzovať ani nejasnosť, ani neúplnosť, ani rozpor, keď tieto otázky spolu nesúvisia potiaľ, že by skutkové okolnosti, uvedené v skutkovej otázke jednej skupiny, poukazovaly na okolnosti, uvedené v skutkových otázkach inej skupiny, takže by nepripúšťaly rôzneho zodpovedania. To sťažovatelia sami ani netvrdia a skutková otázka týkajúca sa obžalovaného A. nepoukazuje na to, že by bol trestný čin spáchal na návod iného, ani na to, že spoločníkom obžalovaného A. by bol býval práve obžalovaný B.

Niet preto vytýkaného zmätku v tom, že porotcovia prijali za zistené, že obžalovaný A. čin za vinu mu kladený spáchal, a že neprijali za zistené, že by na tomto čine mal účasť aj iný z obžalovaných.

Čís. 6278.

Ku skutkovej podstate prečinu podľa § 406 tr. zák. je potrebný priamy úmysel vinníka spôsobiť niekomu ujmu; nestačí preto len vedomie vinníkovo, že z jeho činu nastane pre niekoho ujma.